

Колишньому керівнику пункту централізованого спостереження Державної служби охорони в місті Севастополь, а нині електромеханіку сектора енергозабезпечення та кондиціонування інформаційно-обчислювального центру Львівської залізниці Владиславу Боярку 38 років. Він народився, ріс, навчався і працював у місті морської слави Севастополі. Здавалося, там усе йому найближче та найрідніше – земля, мати, рідні і друзі. Проте коли місто і півострів опинилися під владою загарбників, а його мешканців зобов'язали за короткий термін визначитися з громадянством, фактично – зі своєю подальшою долею, Владислав, не вагаючись, відмовився пов'язувати її з чужою країною.

– Щоб даремно не обнадіювати читачів, хочу відразу зауважити, що моя заява про збереження українського громадянства була лише 589-ю за рахунком (за тиждень до завершення періоду реєстрації) із міста з понад півмільйонним населенням, – наголошує Владислав Боярко. – Тобто переважна більшість справді схвально і навіть з ейфорією сприйняла дії Російської Федерації. Інша справа, що результати того ж “референдуму під стволами автоматів” в цілому Криму були намальовані у кращих традиціях колишнього СРСР. Про це свідчить хоча б той факт, що кримські татари участі в ньому не брали.

Батько Владислава працював в органах внутрішніх справ, де займався технічним обслуговуванням електрообладнання та зв'язку, мати – завідувала бібліотекою у севастопольській школі №43. Нині батька, на жаль, уже нема серед живих, а мама продовжує працювати у бібліотеці. Після закінчення школи Владислав навчався у Маріупольському електромеханічному технікумі за спеціальністю “експлуатація, ремонт і обслуговування міського електротранспорту”. Його першим місцем роботи став Севастопольський тролейбусний парк. За порадою батька Владислав змінив місце роботи і в 1999 році влаштувався електромеханіком у місцеве управління Державної служби охорони. Тут Владислав пропрацював 15 років – став інженером, а згодом очолив роботу на центральному пункті спостереження... Інформаційно обчислювальний центр Львівської залізниці – нова сторінка у його професійній біографії.

– Владиславе, що спонукало Вас прийняти без перебільшення доленосне рішення і відмовитися від російського громадянства?

– Скажу простіше – не було бажання відмовлятися від українського. А вплинуло, мабуть, те, що до цього часу я встиг добре

”Я не відмовився від українського громадянства...”

познайомитися зі Західною Україною і закохався у місцеву природу, людей, традиції і звичаї. Було дуже цікаво вперше побачити, як тут святкують Великдень, Різдво чи весілля. Свято відчувається в усьому, навіть не можу описати це відчуття словами, тоді як у Севастополі головним у цій події є звичайний протокольний момент, бо так треба, усе відбувається якось механічно. Тут зовсім інша ментальність, тут цікавіше. Ну й, зрозуміло, принципам своїм зраджувати не хотілося, я не хотів бути громадянином Російської Федерації...

– За яких обставин Ви вперше відвідали Західну Україну?

– Приблизно у 2003 році вперше приїхав на Закарпаття, потім мало не щороку були чергові поїздки в Західну Україну на відпочинок та оздоровлення. У Львові живе моя тітка, щоправда, спочатку ми не підтримували активних зв'язків, а вже згодом я почав навідувати її дорогою з відпочинку, і так почали спілкуватися тісніше. Крім того, тут товаришував з однолітками, словом, утворилося своє коло спілкування. Якось у 2010 році під час дружньої бесіди зайшла мова про те, що добре було б бачитися частіше, і товариш запропонував спробувати вступити у “Львівську політехніку”. Я надіслав усі необхідні документи електронною поштою й отримав запрошення для вступу. Після співбесіди почав навчання відразу на другому курсі і от таким чином зміг поєднати приемне з корисним.

Ось зараз склав сесію і готуюся до виробничої практики, а потім – до написання диплома спеціаліста, у грудні захищатимусь.

– Як рідні і знайомі у Севастополі відреагували на Ваше рішення?

– Мама відреагувала спокійно, сказала, що це мій вибір, і вона його поважає. А от знайомі дивувалися, як я наважився жити серед злих “бендерівців”. Я відповів, що, напевно, мене ті бандерівці вже так зазомбували, що нема на то ради (сміється). Можливо, я повторюся, але хочу ще раз наголосити, що моє рішення збіглося з вибором п'яти відсотків севастопольців, тоді як решта 95 справді щиро бажали приєднатися до Росії.

– Що, на Вашу думку, вплинуло на їхнє бажання?

– Насамперед, думаю, на державному рівні приділялося дуже мало уваги Криму, його настроям та проблемам. А ще слабка інформаційна політика держави у цьому регіоні. Судить самі, у лютому я приїхав до Львова, а коли 8-9 березня повернувся до Криму, то українських каналів тут уже не транслювали, були лише російські. Тож не дивно, що одна моя знайома серйозно побоювалася, що сюди от-от приїде Ярош зі своїми славнозвісними візитками і почне всіх розстрілювати з кулемета. Хоча, мушу сказати, що в умовах жорсткої інформаційної війни й інформація українських телеканалів іноді теж буває не абсолютно об'єктивною. Але в кожній людині повинна бути голова на плечах, аби все ретельно зважити, проаналізувати і сформувати власну думку.

– І все ж на настрої севастопольців, мабуть, вплинули не лише політичні, а й певні економічні мотиви?

– Звичайно, найперше скажу про пенсіонерів. От, до прикладу, моїй мамі збільшили розмір пенсії десь на 50%, але в той же час з'явився дефіцит товарів, а ціни “стригнули” так, що купівельна спроможність на ці гроші залишилася незмінною. Що стосується людей працездатного віку, то їм російська влада пообіцяла підняти рівень промисловості. У радянські часи функціонував такий гігант, як Севастопольський морський завод ім. Орджонікідзе, де працювала приблизно чверть від усього населення міста. Це дуже велике підприємство, на якому будувалися і ремонтувалися кораблі. Ще був радіозавод. Тож люди повірили, що все це знову запрацює. Якщо це справді вдасться зробити, то люди будуть задоволені. Хоча, на мою думку, російському керівництву нема діла ні до людей в Криму, ні до підйому промисловості. Уряду РФ, як я зрозумів, хотілося стати господарем на території, де базується чорноморський флот, от і все. Загалом у Севастополі і та у Криму більше підприємств сфери послуг, ніж виробничої.

– Як виникла пропозиція влаштуватися на роботу на Львівську залізницю?

– Робота – це основне питання мого переїзду. Хоча у Севастополі я залишив і квартиру, усе ж робота дає основні засоби для життя. Із цим мені допомогли друзі. Якось у подорожах поїздом я познайомився з провідником пасажирського вагонного депо Львів Олександром Мордою. Згодом ми почали спілкуватися у соціальних мережах, а в 2010 році він приїхав до мене в гості. Я спеціально взяв відпустку, щоб показати йому місто, так почалася наша дружба. Потім, коли відбувся цей “путінський переворот”, я поцікавився у нього, чи є якась робота у Львові. Через нього познайомився з головою профкому моторвагонного депо Львів Романом Мордою. Роман Ілліч довідався про те, що є така можливість, і так я прийшов на роботу в інформаційно-обчислювальний центр залізниці. Щоправда, залишилися чимало нюансів із попередньою роботою, тому довелося їхати у Севастополь за різними документами, писав заяву на звільнення тощо. Це все затягнулось на кілька тижнів.

– Із попереднього місця праці звільнилися без пригод?

– На той час, коли я приїхав на свою колишню роботу, там уже керував справами полковник поліції з Москви, який на російський лад переводив роботу установи, був і мій попередній керівник. Із ними по черзі відбулися співбесіди. Офіцер із Росії повідомив, що ретельно ознайомився з результатами моєї роботи і висловив особисте прохання, щоб я залишався працювати, але я відмовився.

– Чи готові Ви особистим прикладом доводити друзям і знайомим із Криму, що інформація, яку вони отримували і продовжують отримувати про події на материковій Україні, зокрема у західних регіонах, м'яко кажучи, не відповідає дійсності?

– Думаю, що це потрібна справа. Щось подібне я уже робив, наприклад, у листопаді минулого року мав тиждень відпустки і приїжджав на консультації у “Львівську політехніку”. Тоді до мене приїжджали друзі з Криму, організував їм екскурсію цікавинками Львова, знайомив, показував ментальність місцевого населення. Усі залишилися дуже задоволені.

Спілкувалася
Олена БОЯНІВСЬКА,
студентка факультету
журналістики ЛНУ ім. І. Франка

Залізничники і транспортні правоохоронці подарували дітям свято спорту

Футбольний матч для дітей із притулку для неповнолітніх організували співробітники лінійного відділу міліції на станції Львів. Гра між командами дітей із притулку та дитячо-юнацької футбольної школи ФК “Львів” відбулася за сприяння начальника пасажирського вагонного депо Львів Ярослава Волівендера, президента ФК “Львів” Романа Михайліва та директора футбольної школи ФК “Львів” Ярослава Лемеха.

На футбольному полі панувала атмосфера справжнього спортивного азарту, кожна з команд прагнула перемогти. Особливо хвилювались команда дітей із притулку, адже грали вони із професіоналами із футбольної школи. Наставником команди дітей із притулку, яка називалася “Дикі коті”, став экс-гравець ФК “Карпати”, працівник пасажирського вагон-

ного депо Львів Олег Яремчук. Слушні поради тренера сприяли результату: очі дітей загорілися, коли вони забили перший гол. Загалом за два тайми команда дітей із притулку забила три голи у ворота суперника.

На глядацькій трибуні за дітлахів вболівала група підтримки у складі начальника відділу громадської безпеки управління МВС

України на Львівській залізниці Олега Ковальчука, начальника кримінальної міліції у справах дітей управління МВС України на Львівській залізниці Ігоря Чердака, начальника кримінальної міліції у справах дітей лінійного відділу на ст. Львів Віталія Михайліва, оперуповноваженого кримінальної міліції у справах дітей Юрія Прокурата та помічника начальника зі зв'язків із громадськістю Соломії Таратули.

Після гри юні спортсмени дружньо потиснули один одному руки та зробили на згадку спільне фото. Міліціонери вручили дітям грамоти і подарунки, а для вихованців закладу подарували цікаві ігри, що сприятимуть розвитку у дітей логічного мислення.

Як зазначила завідувач притулку для дітей Оксана Гаврилюк, до них потрапляють діти з різних сімей, зокрема й ті, що вчинили правопорушення, позбавлені батьківського піклування, а відтак їхнє дозвілля потрібно правильно організувати.

Діти подякували правоохоронцям за увагу та можливість випробувати свої вміння, а працівники

притулку висловили сподівання, що спільна робота продовжиться і невдовзі у футбол з дітьми зіграють правоохоронці.

За матеріалами підрозділу зв'язків із громадськістю УМВС України на Львівській залізниці підготувала Анастасія САВЧИН, студентка факультету журналістики ЛНУ ім. І. Франка